

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 775/2022
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зијадин Аземи, адвокат из ..., против тужене Радио телевизије Бујановац, д.о.о. Бујановац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 610/2021 од 05.10.2021. године, у седници одржаној 13.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 610/2021 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 70/20 од 28.09.2020. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име неисплаћених нето зарада за период од 01.12.2015. године до 17.11.2016. године исплати укупан новчани износ од 211.168,00 динара, са законском затезном каматом која на месечне износе накнада доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање запослених на рачун код надлежних фондова ПИО запослених, Филијала у Врању, за период од 01.12.2015. године до 15.11.2016. године и повеже радни стаж тужиоца. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 140.546,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 610/2021 од 05.10.2021. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Бујановцу П1 70/2020 од 28.09.2020. године, у делу става првог изреке у односу на досуђене износе неисплаћене зараде за децембар 2015. године и јануар 2016. године и у делу става другог изреке у односу на обавезу туженог да на досуђене износе зарада за децембар 2015. године и јануар 2016. године, у корист тужиоца, уплати доприносе за обавезно осигурање, а жалба тужене је у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у делу става првог изреке у односу на фебруар 2016. године и у делу става другог изреке за исти месец, тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име неисплаћених нето зарада за фебруар 2016. године исплати износ од 1.610,07 динара, са законском затезном каматом од

01.04.2016. године па до исплате, као и да у корист тужиоца на досуђени износ нето зараде надлежним фондовима уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, док је део захтева преко наведеног а до износа од 20.653,20 динара досуђеног првостепеном пресудом и захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износ већи од износа досуђеног том пресудом, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је иста пресуда у преосталом делу става првог и у преосталом делу става другог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћених нето зарада исплати за период од јуна 2016. године до новембра 2016. године, износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као и захтев да се тужени обавезе да у корист тужиоца надлежним фондовима за наведени период уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, као неоснован. Ставом четвртим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу трећем изреке, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 113.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, док је део захтева за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа од 140.546,00 динара досуђеног првостепеном пресудом, одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у ставу другом, трећем, четвртм и петом изреке, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Пошто је тужилац ревизију изјавио против преиначујућег дела правноснажне пресуде којом је другостепени суд одлучио о захтевима странака, следи да је ревизија дозвољена, па је одлучивање о посебној ревизији сувишно.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог по уговору број ... од 02.11.2011. године, на пословима Радни однос му је престао 17.11.2016. године због неостваривања резултата рада у обављању послова на које је распоређен. Због трансформације туженог, ниједан запослени није радио или су радили у врло кратком временском периоду тако што су, почев од фебруара 2016. године, на посао долазили само по потреби. Тужилац није доказао да је, у том периоду, редовно долазио на посао и радио, већ је долазио повремено и није радио пуно раднио време.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио јер је закључио да је нелогично то што је тужени уплатио обавезне припадајуће доприносе на зараду запосленима, па и тужиоцу, за спорни период, због чега је, имајући у виду да евиденција туженог о доласку запослених на посао није вођена редовно и прецизно, закључио да је тужени дужан да тужиоцу исплати неисплаћену зараду до 17.11.2016. године, када му је радни однос престао.

Другостепени суд је, побивши делом, преиначио првостепену пресуду јер је закључио да је, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати зараде за период од јуна 2016. године до новембра 2016. године, донета погрешном применом материјалног права, пошто постојање самог радног односа, без рада и доласка на посао (радни учинак) није довољно да се оствари право на исплату зараде, а тужени није доказао да је редовно долазио на посао и радио, у том периоду.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 104. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/2014), прописано је да: запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду (став 1.), а одредбом члана 105. истог Закона, да се зараде из члана 104. став 1. тог закона састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и слично) и других примања по основу радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји се од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде, у смислу одредбе члана 106. Закона о раду, а основна зарада одређује се на основу услова утврђени правилником, потребних за рад на пословима за које запослени закључује уговор о раду и времена проведеног на раду, на основу одредбе члана 107. став 1. истог Закона.

На основу наведених одредби закона, следи да запослени право на зараду остварује по основу рада, а не по основу радног односа и да зарада зависи од значаја посла, времена проведеног на раду и радног учинка.

У конкретном случају, тужилац није доказао да је у спорном периоду за који тражи исплату зараде долазио на посао и радио, па је другостепени суд, правилном применом материјалног права, његов тужбени захтев одбио.

Наводима ревизије тужиоца о томе да су исти судови у парницама других тужилаца, а против истог туженог, усвајали тужбене захтеве обавезивањем тужене да тужиоцима накнади штету по основу неисплаћене зараде, не доводи се у сумњу правилност побивши пресуде. Одредбом члана 228. Закона о парничном поступку, прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којом оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом. На основу одредбе члана 231. став 1. истог Закона, ако суд на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Суд ће да размотри и утврди само чињенице које су странке изнеле и да изведе само доказе које су странке

предложиле, ако законом није другачије прописано, на основу одредбе члана 7. став 2. Закона о парничном поступку. Терет доказивања чињенице да је у периоду за који тражи да суд туженог обавезе да му накнади штету по основу неисплаћене зараде, долазио на посао и радио, био је на тужиоцу, а он ту чињеницу није доказао. Чињеница да је, у спорном периоду, тужилац био у радном односу код тужене, није довољна за остварење права на зараду, јер се зарада исплаћује за обављени рад и време проведено на раду. Ту чињеницу тужилац је дужан да докаже у сваком конкретном предмету јер то што је неки други запослени остварио право које је предмет овог спора не значи да исто право припада и тужиоцу.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 165. став 2. у вези члана 153. став 2. истог Закона.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић